

Συνοπτική παρουσίαση του αναρχικού κινήματος στην Αυστραλία 1950-2000

provo.gr/sinoptiki-parousiasi-tou-anarx-kinim-australia-1959

Ούτε Θεός - Ούτε Αφέντης

July 3, 2018

Αναρχοσυνδικαλιστές της ASF και άλλοι αναρχικοί σε Εργατική Πρωτομαγιά στο κέντρο της Μελβούρνης στα τέλη της δεκαετίας του 1980

Στις αρχές της δεκαετίας του 1950, ενώ έχει, ήδη, αρχίσει το μεγάλο μεταναστευτικό ρεύμα προς την Αυστραλία, φτάνει στο Σίδνεϊ, κυρίως, μια μεγάλη ομάδα Βούλγαρων αναρχικών, καταδιωκομένων από το σταλινικό καθεστώς. Συγκροτείται έτσι μια συμπαγής βουλγαρική αναρχική ομάδα, η οποία άρχισε την προπαγάνδα, αρχικά ανάμεσα στους Βούλγαρους μετανάστες.

Την ίδια εποχή άρχισαν να φτάνουν και αρκετοί Ισπανοί και Ιταλοί αναρχικοί ως μετανάστες. Ανάμεσά τους ήταν και ο Ισπανός Καστανέρ, ο οποίος ήταν ο μόνος πιλότος αεροπλάνου που διέθετε η CNT κατά τη διάρκεια του εμφυλίου και της κοινωνικής επανάστασης στην Ισπανία και ο οποίος το 1938 σχεδίαζε να βομβαρδίσει το Βατικανό. Πέθανε στο Fawkner της Μελβούρνης το 1990.

Στο μεταξύ, το 1956, αρκετοί Βούλγαροι αναρχοσυνδικαλιστές συγκρότησαν στο Σίδνεϊ, το πρώτο αυστραλιανό τμήμα της IWA (Διεθνούς Ένωσης Εργαζομένων).

Το 1963 οι ΗΠΑ κατασκευάζουν την πρώτη τους ναυτική στρατιωτική βάση στο Northwest Cape της Δυτικής Αυστραλίας, λίγο αργότερα, το 1964, επανήλθε η υποχρεωτική στρατιωτική θητεία και αρχίζουν έτσι οι πρώτες αντιμιλιταριστικές κινήσεις τόσο στον τότε χώρο των αναρχικών όσο και της αριστεράς.

Το 1965 μετά και την άφιξη και άλλων Ισπανών αναρχικών ως μεταναστών στην Αυστραλία, συγκροτήθηκε, στη Μελβούρνη, το πρώτο τμήμα μελών της CNT στην εξορία. Τον ίδιο χρόνο στάλθηκαν τα πρώτα αυστραλιανά στρατεύματα στο Βιετνάμ, πυροδοτώντας έτσι μαχητικές αντιπολεμικές και ειρηνιστικές εκδηλώσεις και κινητοποιήσεις, από τις οποίες θα σχηματιστεί το κατοπινό κίνημα της αντικουλτούρας, από το οποίο θα ξεπηδήσει μια νέα φουρνιά αναρχικών.

Στο μεταξύ, το 1966 μερικοί Βούλγαροι αναρχικοί ανοίγουν στο Σίδνεϊ το «Anarchist Cellar» («Αναρχικό Κελάρι»), με έντονο χίπικο χαρακτήρα, όπου διοργανώνονται διάφορες εκδηλώσεις και συζητήσεις, αλλά όμως και κάποια πάρτι με LSD (!). Διάφοροι αναρχικοί ή αναρχίζοντες έβγαιναν στο δρόμο και μοίραζαν δωρεάν χάπια LSD, κάτι, που, βέβαια, προκάλεσε την άμεση επέμβαση της αστυνομίας, αλλά και της ομοσπονδιακής κυβέρνησης που έκανε παράνομο το LSD.

Το 1970 συγκροτήθηκε στο Περθ, πρωτεύουσα της Δυτικής Αυστραλίας, η ομάδα «Freedom», η οποία αποτέλεσε μια από τις πιο δημιουργικές της χώρας.

Το 1971 στη Μελβούρνη ιδρύθηκε το Strawberry Press (Εκδόσεις Φράουλα), μια αναρχική ομάδα ποιητών, καλλιτεχνών και ριζοσπαστών φοιτητών, ανάμεσα στους οποίους ήταν και ο ελληνικής καταγωγής αναρχικός ποιητής Π.Ο.

Το 1972 σχηματίστηκε στη Μελβούρνη η Περιφερειακή Αναρχική Ομοσπονδία Βικτώριας (Victorian Regional Anarchist Federation – VRAF), ενώ τον ίδιο χρόνο άνοιξε στο Collingwood της Μελβούρνης το Free Shop (Ελεύθερο Κατάστημα), όπου ο καθένας έφερνε και έπαιρνε διάφορα πράγματα δωρεάν. Τον ίδιο, επίσης, χρόνο, Ισπανοί αναρχικοί εξέδωσαν το περιοδικό «Acracia» από όπου συγκροτήθηκε και η πρώτη ομάδα Αναρχικού Μαύρου Σταυρού στην Αυστραλία, με κύριο αντικείμενο την αλληλεγγύη και συμπαράσταση στους Ισπανούς αναρχικούς φυλακισμένους και καταδιωκόμενους από το καθεστώς Φράνκο.

Το 1975 εμφανίστηκε ξανά μια μικρή ομάδα της IWW και τον επόμενο χρόνο, το 1976, μέλη της οργάνωσης από την Αυστραλία και τη Νέα Ζηλανδία σχημάτισαν μια Οργανωτική Επιτροπή (ANZGOC).

Τον ίδιο χρόνο διαλύθηκε και η Federation of Australian Anarchists (Ομοσπονδία Αυστραλών Αναρχικών), που είχε, στο μεταξύ, ιδρυθεί, λίγους μήνες πριν. Η διάλυση επήλθε ως αποτέλεσμα τόσο της εσωτερικής διαμάχης μεταξύ αυτών που υποστήριζαν τις παρεμβάσεις στους εργατικούς χώρους (workerists) και αυτών που υποστήριζαν τον αναρχισμό ως τρόπο ζωής (lifestylists), διαμάχη που αναδείχθηκε σε συνέδριο στη Μελβούρνη, όσο και από την έλλειψη ανάληψης δράσης από την Ομοσπονδία.

Το 1977 αναρχοσυνδικαλιστές από το Σίδνεϊ άνοιξαν το βιβλιοπωλείο Jura, ενώ τον ίδιο χρόνο σχηματίστηκε και η ομάδα Libertarian Workers for a Self-Managed Society (Ελευθεριακοί Εργάτες για μια Αυτοδιευθυνόμενη Κοινωνία), στη Μελβούρνη, ομάδες που συνεχίζουν την ύπαρξη και δράση τους μέχρι σήμερα, μέσα από διάφορες μορφές, η πρώτη μέσω του αναρχοσυνδικαλιστικού Anarchosyndicalist Network – ASN (Αναρχοσυνδικαλιστικού Δικτύου), του περιοδικού «Rebel Worker» και του βιβλιοπωλείου Jura, η δεύτερη μέσω του εβδομαδιαίου δελτίου «Anarchist Age» και κάποιων ραδιοφωνικών προγραμμάτων.

Το «Rebel Worker» άρχισε να εκδίδεται στο Σίδνεϊ, αρχικά ως όργανο της αυστραλιανής IWW, αλλά το 1983 συνέχισε ως «ανεξάρτητο αναρχοσυνδικαλιστικό περιοδικό», αφού η IWW κατέρρευσε, έχοντας σε όλη την Αυστραλία μόνο ένα μέλος μέχρι το 1990, οπότε και επανέκαμψε. Σήμερα η IWW διαθέτει πλήρη τμήματα στο Σίδνεϊ και στη Μελβούρνη και άλλους πυρήνες σε όλες σχεδόν τις άλλες πόλεις της χώρας.

Το 1986 από τους αναρχοσυνδικαλιστές του Σίδνεϊ και της Μελβούρνης σχηματίστηκε η πρώτη ASF (Anarchosyndicalist Federation – Αναρχοσυνδικαλιστική Ομοσπονδία), με όργανο το «Rebel Worker». Το 1987 μια ένωση εργαζομένων στα τραμ και στα τραίνα στη Μελβούρνη ενώθηκε με την ASF και το 1988 η ASF έγινε το αυστραλιανό τμήμα της διεθνούς IWA. Το 1990 ξέσπασε η μεγάλη κινητοποίηση των εργαζομένων στα τραμ της Μελβούρνης όπου η ASF έπαιξε σημαντικό ρόλο. Η κινητοποίηση κράτησε αρκετό καιρό και έγινε ενάντια στα σχέδια ιδιωτικοποίησης των δημόσιων συγκοινωνιών, αλλά, τελικά, ηττήθηκε. Η ίδια η ASF δεν μεγάλωσε ούτε αριθμητικά και, ακόμα, μετά την ήττα αυτή, ξέσπασαν εσωτερικές διαμάχες, με αποτέλεσμα η Ομοσπονδία να διαλυθεί το 1992. Συνέχισε, όμως, να εκδίδεται το περιοδικό «Rebel Worker» Στο Σίδνεϊ, ενώ στη Μελβούρνη μια ομάδα αναρχοσυνδικαλιστών, νέων μελών της IWW και άλλων άρχισαν να εκδίδουν το περιοδικό «Burning Issue» («Φλέγον Θέμα»), που, όμως, θα σταματήσει μετά από λίγο.

Την περίοδο αυτή και μέχρι το 1995 ο αναρχικός χώρος ήταν ολιγομελής και, κατά κάποιον τρόπο, αδρανής. Το Φλεβάρη αυτού του χρόνου άνοιξε το βιβλιοπωλείο Barricade στη Μελβούρνη, δίνοντας μια νέα ώθηση. Επανιδρύθηκε ο Αναρχικός Μαύρος Σταυρός, ενώ το 1997 ιδρύθηκε και η Αναρχοσυνδικαλιστική Ομάδα Μελβούρνης (ASGM), η οποία μεγάλωσε τα αμέσως επόμενα χρόνια, δημιουργήθηκαν ανάλογες ομάδες στο Σίδνεϊ και το Περθ και έτσι επανιδρύθηκε η ASF τον Ιούνη του 2000. Η ASF σήμερα παραμένει πλήρες μέλος της IWA.

Τέλος, με την ευκαιρία του Φόρουμ του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ (WEF), στη Μελβούρνη, το Σεπτέμβρη του 2000, με ευθύνη κυρίως αναρχικών και μελών της ASF, δημιουργήθηκε στη Μελβούρνη, η AWOL (Autonomous Web Of Liberation – Αυτόνομο Δίκτυο Απελευθέρωσης), το οποίο βασικά δραστηριοποιήθηκε για το Φόρουμ, ενώ αργότερα προσπάθησε να επεκταθεί σε άλλα ζητήματα, όπως την κατάληψη κτιρίου και τη δημιουργία κοινωνικού κέντρου κ.λπ., αλλά εξαιτίας των μεγάλων εσωτερικών αντιθέσεων ή αντιφάσεων και της έλλειψης ξεκάθਾਰου προτάγματος-προοπτικής, διαλύθηκε τέλη του 2001 με αρχές του 2002.

Εκδήλωση στο κέντρο της Μελβούρνης το 1986 στο πλαίσιο των εορτασμών και δράσεων για τα 100 χρόνια αυστραλιανού αναρχισμού

